

tej a kézben, dohányfoltos ujjak

nem vesztheti el a tébét, most pár hónapig
ingyen járhat pszichiáterhez. tartania kell,
mint egy rozsdás vasat a kézben, ezt a helyzetet,
csak irtózatosan viszket az összes ujjá

a kisbolt előtt áll, valami kilazul a gyomrában,
pedig csak tejęrt ment, ömlik belőle a szó:
„az apám leesett a létráról, és megvert, hogy
az én hibám, pedig nem is voltam bent a szobában”

kitévedt a szigetre, nem emlékszik az út kanyarjaira,
a bokrok éles szagára. bottal ébresztgeti azokat,
akik bennük laknak, állatokat, embereket.
fényvisszaverő futás, mások itt nyújtanak

a romantikus természetben. bárcsak ne tennék.
inkább néznék meg a legyeket az ablakon, csak
egyszer, közelről, hogy tudják, milyen,
amikor egy tekintet széttörök

társasági közhely

nagyjából három hete
láttalak, az a fajta találkozás, amikor tudtok egymásról,
de a fennálló szociális kódok szerint
nem köszönhetek. az arcod belemerevedett
abba a kifejezésbe, amit még középiskola alatt
gyakoroltál be, mert előnyös – keskenyebb arcot, nagyobb szemet
mutat. várod, hogy meghallhasd végre a
zöld hangokat, kék hangokat, rózsaszín hangokat,
hogy újra elkezdhesd nem észrevenni. tudom, hogy ilyenkor
madárszerűen félrehajtom a fejem, és egész kedvesen nézek,
ami idegesítő. az az igazság, hogy kíváncsi vagyok
rád, mint mindenkire, akit csak más történeteiből ismerek.
remélem, hogy beszélgetsz majd valakivel a női vécében,
amikor épp bent vagyok, és meghallgathatom, milyen
színű a hangod, hogy sárga vagy lila, és ez a szín majd teljesen
kitölt belülről pisilés közben,
hogy tulajdonképpen nincsen veled semmi baj, hogy senki nem hibás,
színek vannak, amik néha ütnek egymást,
a hangszálaink közé varrva, a fülcimpánkba hímezve.

ciklusok vége

a fák gyökere egyre mélyebben keresi a meleget.
én is magam felé növesztek új végtagot, minden
puhább és langyosabb bennem. el tudok képzelni magamban kezeket,
lábakat, kis körmöket, épp most, az
üres napfény idejében. nagyobbak tűnnek a terek, mintha gyerekek lennénk,
napközis nyugalom.

az internet közben vastagítja magát, szárait a gyökér köré növeszti.
túlterhelt szálak, egyszerűen viszik az összes érzelmet,
láthatatlan köldökszinórok, benövik az összes tárgyat, az arcom, a kezem.
ha túl erősen érintem őket, lemerevednek, befagynak.

lassan melegebb van kint, a lakás tartja a hideget. esténként belém áramlik
és szétterül a hordozáshoz szükséges nyugalom. körkörösén érzem,
mint amikor meleg víz éri a hasam alját, alámerülök.
valami hiányzik, a testhőmérséklet és a beszéd közötti átmenet.

Kállay Eszter (1994) jelenleg a bécsi Képzőművészeti Akadémia hallgatója. Versei, esszéi és kritikái magyar és nemzetközi folyóiratokban jelentek meg. A *Versum* szerkesztőbizottságának tagja. Első verseskötete a Magvető gondozásában jelent meg 2020-ban.